

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/225/2016
Identifikačné číslo spisu:	8109206121
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8109206121.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne L. bývajúcej v A., zastúpenej JUDr. Františkom Komkom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 27, proti žalovanému S. bývajúcemu v A., zastúpenému JUDr. Martinom Kirňakom, advokátom v Prešove, Vájanského 43, o určenie, že záložné právo nevzniklo, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29 C 84/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 4. mája 2016 sp. zn. 3 Co 298/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom z 15. júla 2015 č. k. 29 C 84/2009-907 rozhodol, že záložné právo, vklad ktorého bol povolený Správou katastra Prešov dňa 26.11.2008 pod č. S. k nehnuteľnosti - bytu č. X, vchod X v bytovom dome stojacom na parcele KNC XXXXX, súpisné číslo XX/XX, ako aj k spoluvlastníckemu podielu na spoločných priestoroch, spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu vo veľkosti 90/1459, zapísaných na LV č. XXXX, kat. územie A., zriadené zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 4.8.2008 nevzniklo.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 4. mája 2016 sp. zn. 3 Co 298/2015 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, a to s poukazom na § 219 ods. 1 O.s.p. Ďalej uviedol, že prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia prvostupňového súdu zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach prvostupňového súdu sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodal, že nezistil pochybenie súdu prvého stupňa v súvislosti s hodnotením dôkazov, výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedkov a listinnými dôkazmi. Tvrdenia žalovaného podporené výpoveďou svedka A. o spôsobe vyplatenia sumy 2 000 000 Sk boli v konaní priamo vyvrátené jednak tým, že pokiaľ by skutočne žalovaný dňa 7.8.2008 mal k dispozícii uvedenú sumu peňazí, túto by istotne vyplatil

hodnoverným spôsobom v notárskej kancelárii pred notárkou, ktorá by túto skutočnosť, vrátane podpisu osvedčila na notárskom úrade. Tiež žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal zdroj poskytnutia takýchto finančných prostriedkov, ako aj ďalšiu skutočnosť, že v prípade, ak by žalobkyni skutočne poskytol pôžičku (7.8.2008) v sume 2 000 000 Sk, nebola by žalobkyňa skrachovala, bola by uhradila svoje dlhy, čím by si vyriešila v tom čase svoju aj manželovu, ťažkú finančnú situáciu z dôvodu existencie množstva finančných záväzkov, pre ktoré sa spolu s manželom dostali do existenčných problémov. Zo svedeckých výpovedí L. a jeho syna O. vyplývajú skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa považoval za preukázané. Záverom uviedol, že súd prvého stupňa vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v ustanovení § 132 O.s.p., pri ktorom odvolací súd nezistil logické ani faktické rozpory. V dôsledku nespochybniteľných skutkových zistení týkajúcich sa neodovzdania peňažných prostriedkov medzi účastníkmi konania nedošlo k vzniku právneho vzťahu z predmetu pôžičky. Keďže záložné právo ako zabezpečovací prostriedok má akcesorickú povahu, predpokladom jeho vzniku je existencia a platnosť hlavného záväzku, ktorý zabezpečuje. Ak teda nedošlo k vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej 4.8.2008, nemohlo dôjsť ani k vzniku záložného práva na základe zmluvy zo dňa 4.8.2008.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom namietal procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p, a to nedostatok riadneho odôvodnenia ako okresného tak i krajského súdu a považoval rozhodnutia súdov za nepreskúmateľné. Obom súdom zároveň vytýkal skutočnosť, že sa priklonili k žalobkyni a všetky dôkazy vyhodnotili v jej prospech, a to v rozpore so základnými zásadami a princípmi hodnotenia dôkazov ako aj logiky.

4. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k dovolaniu poukázala na nepravdivosť tvrdení žalovaného a žiadala rozhodnúť proti jeho návrhom.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „C.s.p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú splnené procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. V zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

8. V predmetnom konaní dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má formu rozsudku (potvrdzujúci rozsudok). Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa (dnes už súd prvej inštancie) vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie však nesmeruje proti takému rozsudku, ktorý by mal znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné.

9. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor strany konania tvrdiacej, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, či k tejto procesnej vade skutočne aj došlo.

10. Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. V dovolacom konaní sa nepotvrdila ani existencia žalovaným namietaná vada konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď nižšie). Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

11. Dovolateľ za dôvod zakladajúci prípustnosť jeho dovolania označil procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Rozhodnutiu krajského súdu vytýkal jeho zmätočnosť a nepreskúmateľnosť. Tvrdil, že konajúce súdy nezdôvodnili svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk a dostatočným spôsobom sa nevysporiadali s argumentami a námietkami žalovaného. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2011 a údajné rozpory v právnych názoroch Krajského súdu v Prešove, čím považoval napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Prešove za nepredvídateľné, nelogické, nezákonné a arbitrárne.

12. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany konania, ktoré jej poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

13. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

14. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). V prípade obdobných dovolacích námietok najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach konštatuje, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Pri hodnotení dôkazov ide o činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

15. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (viď § 243a ods. 2 O.s.p.) a už preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané prvostupňovým alebo odvolacím súdom.

16. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

17. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalovaného ale v preskúmvanej veci nešlo. Navyše, dovolateľom namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku bolo už dávnejšou judikatúrou považované nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované pod R 2/2016. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre Ústavný súd Slovenskej republiky zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie je zrozumiteľný, dáva vysvetľujúce odpovede a dôvody, a teda spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Nemožno ho preto považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či arbitrárny (svojvoľný).

18. Postup odvolacieho súdu, ktorý si osvojí skutkové a právne závery súdu prvej inštancie považujúc ich za vecne správne a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia umožňovalo ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. Dôsledkom tohto postupu je, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa stáva integrálnou súčasťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré tak musí byť z hľadiska naplnenia ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. posudzované v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Treba dodať, že odvolací súd sa náležite zaoberal odvolaním žalovaného, keď uviedol, že žalovaný v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvého stupňa a robí z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa skutočnosti, že v danom období neexistovali dôvody, aby záložné právo zriadené zmluvou zo dňa 4.8.2008 nevzniklo. Ďalej uviedol, že prvoinštančnému súdu nie je možné z hľadiska hodnotenia dôkazov vytýkať žiadne pochybenia a nie je možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. Skutočnosť, že dovolateľ má na vec iný právny názor bez ďalšieho nepostačuje na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dávalo totiž odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým, či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci sa účastníkom neodnímal možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 54/2012, R 43/2003). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. Ďalej dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 201/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého stranami navrhovaného dôkazu nezakladá procesnú vadu majúcu za následok prípustnosť dovolania (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

20. Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

21. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou ESLP stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

22. Ostatné dovolacie námietky žalovaného dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

23. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalovaným namietanej procesnej vady (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného, ako dovolanie smerujúce proti rozsudku, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.